

Арсенія Велика

Потаємний люк

Фантастичний етюд

Ого! Оце так ллє. Давно не було такого сірого, сивого дощу. Сергій вимкнув двірники в своїй «Мазді» і вирішив зачекати. Додому він завжди встигне, а тут такий небувалий дощ... і можна на хвилину лишитися на самоті, подумати, зважити... Зважитись... Він солодко посміхнувся, згадавши нещодавню розмову. Ні, час додому, Єва зачекалася. Стоїть, напевно, біля вікна. Виглядає, коли з-за рогу з'явиться його чорна блискуча красуня та неспішно заверне в паркінг. Тоді заспокоїться, з легкістю повернеться спиною до запітнілих вікон і поквапиться до кухні розігрівати вечерю.

Оце так блискавка! Майже поруч. Але так тільки здається. Грім гарматним пострілом гуде, аж земля здригається. Який дощ! Який дивний, тісний, суцільний дощ. Ллє стіною.

Знову удар блискавки.

О Боже, що це?! Раптовий удар вітру – і якась кам'яна брила нависла просто над авто. Ще мить – і розчавить машину, неначе банку з-під пива. Цівка холодного поту потекла спиною. Сергій рефлекторно стиснувся, готуючись до удару. Відійшла стіна від будівлі поруч? Десь зірвало ворота? Чи, може, це якийсь метеорит, як нещодавно в Чебоксарах?

Він миттєво пропустив у свідомості тисячі кадрів, щось намагаючись з'ясувати, розкласти на знайомі складові, але зціпенілий від жаху мозок не хотів працювати. Сергій заляк, впавши головою на кермо, і втупився підборіддям у тверде півколо. Руки інстинктивно самовільно склалися над головою в замок.

Здавалося, минула безкінечність. Ніякого падіння. Сергій підняв обличчя. Дощ уже так не ллє, знесилившись, він нарешті стихає та тільки шелестить по калюжах. Потроху починає розвиднюватися. Що це було? Він намагався відновити в пам'яті нещодавній жах, але щось йому заважало згадати деталі нещодавнього шоку.

Сергій ввімкнув мотора та повільно, зробивши півколо по старій мощеній бруківкою площі поряд з краєзнавчим музеєм та розкішною кав'ярнею, виїхав на головну магістраль міста. Дощова вода зверху по Великій Перспективній вулиці текла могутнім потоком. Але вже почало визирати сонце. Додому! Сергій натиснув на газ. Єва, напевне, хвилюється...

* * *

Горикна розуміла, що поставлено її серед цього гомінкого мурашника не дарма. Все в цьому світі існує не дарма. Вона подумки сміялася з цих метушливих городян кам'яними легенями, стоячи тут, біля музею. Вона вже почала звикати до цієї площі. Музейна споруда була дійсно дуже гарна. Навіть вишукана. Спроектована талановитим архітектором, братом не менш талановитого письменника. Як тут усе охайно зроблено, святково! Клумби, доріжки, посипані різнокольоровим гравієм. Тиха старовинна чисто прибрана вулиця. І тільки вона, Горикна, стоїть тут, наче вкопана, сіра та кремезна. Але її теж шанують. Вік категорія поважна. Особливо коли він вимірюється не роками чи десятиліттями, а цілою епохою.

Згадалося, як нещодавно, років п'ятдесят чи й з гаком тому, на високій могилі над рікою смішні дрібні чоловічки знайшли її в заростях терену. Вони довго гомоніли, гладили її вкрите мохом та столітнім пилом тіло, а потім задумали щось нереальне. Спочатку вони обв'язали її товстими мотузками, підскакуючи та підгейкуючи один до одного, обережно поклали долу, а потім несподівано зачепили за якийсь гак. І раптом сталося диво... мотузки під руками натяглися, і вона, кремезна та важка, піднялася високо вгору й полетіла. Над деревами, старим Бугом, над запашною зеленою травою. Вона, Горикна, кам'яна баба, – і раптом летить! А Гардієвська паланка, Компанійська скеля, велична вічна

Мигія мовчки пропливають під нею, залишаючись далеко внизу. Звичайно, він, Вернистрий, захований в глибокій скелі, це теж бачив... чи відчував. Як вона літала! Насправді – літала!

Вернистрий все знає, що відбувається на цій землі. Така в нього планида. Потім вона довго їхала в кузові якоїсь машини та ось опинилася тут, поряд із музеєм.

Горикна, стоячи на новому місці, годинами дивилася на людей, вивчала, читала їхні думки та розуміла, що вони нічого про неї не знають. Нехай, думала вона. Раз вона тут стоїть, значить, це не дарма. Її місія вже на підході...

Перед очима знову пролетіли століття, згадався час, коли один могутній майстер виточив їх з Вернистриєм з однієї брили червоного граніту. Її, Горикну, визволив усю, а Вернистрий так і лишився на місці та зрісся спиною з могутньою скелею. Він мав ніколи не сходити з цього місця, захovanого між камінням високого гранітного каньйону та синьоокого давнього Бугу. Він був знаком. І мав неабияку силу. Люди його так ніколи й не побачили. Але козацькі *характерники* відчували його присутність і підсвідомо завжди зверталися до нього по допомогу.

* * *

Сергій простягнув руку на заднє сидіння та помацав барсетку. Не приведи Боже якраз тепер загубити банкову картку. Блокування, банківські перипетії, витрата часу, нервів. Тільки не зараз втрапити в якусь халепу!

«А все ж як гарно, що підвернулася така вчасна пропозиція, – тихо посміхнувшись, подумав він. – Навкруги бійки, гвалт, мітинги, а в мене раптом пристойні гроші. На рівному місці. Хто б на таке мав сподіватись...»

Він розумів, що тут є невеликий ризик. Але ж і відсоток, що пропонувався йому, – теж відчутний. Та й справ усього нічого. Зняти з картки гроші, підійти ввечері до обласної ради, знайти серед тітушок Толіка-боксера, знайомого ще зі змагань за кубок області, та віддати йому кейс із грішми. Все просто, як два на два. Рахувати не треба. Все на чесності. «Дійсно, люди стоять, мерзнуть, – думалося Сергію, – приїхали з різних місць. Врешті-решт,

там не тільки спортсмени, а й інші мітингувальники – пенсіонери, наприклад, які ще пам'ятають ковбасу за два двадцять, трамвай за три копійки, віряни з собору... теж стоять на холоді. Головне, казав Толік, щоб їх камери знімали, інтерв'ю в них брали. Добре, що Росія допомагає. Не дасть пропасти. Політтехнологи у росіян професійні. У телевізорі про нас круто говорять. Отже гроші людям там якраз. Стоять проти бандерівської нечисті. І вони свої сто гривень на день чесно заробили. Відстояли на ногах».

Сергій на світлофорі зупинився та завернув до сучасного двоповерхового супермаркету. Треба взяти горілки. Розслабитися. Бо сьогодні під час зливи ледь не вмер зі страху. Що то воно таке було? Але барсетка на місці...

* * *

Горикна, вмита зливою, солодко потягнулася, розправивши плечі, підняла руки високо вгору та зробилася на мить гнучкою, пахнючою, схожою на молоду вербу. Гарний був дощ. Щедрий. Але розслаблятися поки що рано. Ці дощі, буревії, морози – вони в теперішню добу не прості... Вже давно над цим степом, цими містами та селами набубнявіло важке, перенасичене сподіваннями людське бажання бути вільними. Але це непростото – бути вільними. Вони ще всього не знають. Ця ноша тільки для сильних і витривалих. Майже таких, як вони з Вернистриєм. Але допомогти треба. Вже надто довго марять вони свободою. Той атомний стовп над річкою Прип'яттю був знаком. Вже час. Ворог цей завжди був жорстокий та підступний, але в останні десятиліття – вже занадто оскаженілий. «Але й полохливий, – згадала вона нещодавній дощовий переляк у машині. Горикна задумливо посміхнулася. – Ну й мужик пішов – від одного її руху мало свідомість не втратив. З таким можна позмагатися. Можливо, й насправді час уже прийшов. Саме зараз щось і вийде... Якщо вони разом із Вернистриєм будуть поруч».

Як не був він захищений серед давніх гранітних скель, люди про нього таки щось знають. Навіть не про нього. Опосередковано. Через запорожців, козаків, через могутнє українське чудодійство. А ще через кобзарів, артистів, музик, через письменників Гоголя та Булгакова.

Ось хто вміє смачно розповідати про дива... Вона згадала, як серед багатьох книжок знайшла цікавий опис українських чудодійств, про козаків, про її ріку у Григорія Гусейнова, у його магічному фоліанті «Між часом і морем». Мудрий автор, якого не раз бачила Горикна у себе в музеї, наводив кумедні, але такі схожі на дійсність згадки про ті далекі часи. Там писалося: «Это было еще тогда, когда здесь жили запорожцы... Страшенный народ был! У каждого по семь пудов голова; они умели на двадцати языках говорить, могли из воды сухими выходить, сон насылают, людей замовляют, котами перекидываются, в речки переливаются. Они имели у себя такие ворцала, через которые за тысячу верст видели. Они были такими искусниками, что только доторкнется какой-нибудь из них до скрыни, то она сама собою й одчинитця. Вот какой народ был! «Вельть-люди, знаюки, у, яки знаюки! На всяки прымусии способны...».

Горикна посміхається сама до себе. Цікавий погляд тодішнього літописця на небувалі потаємні здібності козаків.

А все ж запорожці знали про їхню с Вернистрием силу. Знали про їхнє заморожене місце біля острова Пугач, відчували їх і не раз спиралися на них у своєму яскравому, вольному, повному пригод і небезпеки житті.

* * *

Солодко розтягнувшись, захмелілий та розслаблений Сергій спочивав на велетенському, як футбольне поле, ліжку. Сонна Єва, згорнувшись калачиком, розмірено дихала йому в плече.

«От і будуть гроші на Анталію», – з гордістю подумав він. Життя таке: комусь потрібні мітинги, майдани, ідеї... А йому потрібні гроші. Адекватні гроші. Щоб не соромно було відкривати гаманця перед вродливою жінкою. Щоб мав змогу гідно оцінити її красу, побавити її, вдягти в усе найкраще, насолоджуючися та поважаючи при цьому себе.

Сон потроху зморював і його. Що це?! Раптом крізь сон він підхопився, як від пострілу. Гучна сирена розірвала на шматки глуху ніч. Виття на мить замовкло та через хвилину знову заголосило нестерпними звуками. «Сигналізація», – зойкнуло в Сергія. Він так і думав. Недарма ж зафіксував у пам'яті тих двох фраерів,

що біля музею заглядали в салон його машини... і вмить пропали, коли побачили, що він підходить ближче. Треба телефонувати в міліцію.

Сергій поспіхом натягував джинси. «Це твоя?» – спросоння запитала Єва. «Не знаю, спи», – різко відповів він. Яка міліція? Коли в нього такі делікатні справи... Тільки зараз і бракує ще й засвітитися у відділку! Їх уже й слід вистиг...

А «Мазда» стогнала та зойкала під вікнами та балконами, допікаючи сонних ні в чому не винних сусідів. «Нікому спати не дасть», – розлючено вдягав куртку Сергій, щоб вийти на вулицю. Єва уві сні солодко поправила волосся, що впало білим пасмом на її обличчя. І чого йому не спати тут, у теплому ліжковій поряд з красунею-подругою... Ні: тягнися на холод у чорну ніч.

«Так. Не нити, – намагався заспокоїти себе Сергій. – Треба зібратися. Завтра на картку мають надійти великі гроші». Це теж тільки здавалося, що все просто. А от, можливо, за ним уже стежать. А якщо зі зброєю?!

Він вийшов із ліфта, натиснув на кнопку домофона та обережно відкрив двері. Холодний піт знову струмком побіг по його хребту. Та раптом вітер із силою вирвав дверну ручку з його долоні та, розчахнувши двері, грюкнув ними за його плечима. Єдина лампочка над під'їздом згасла, і Сергій відчув, що його огортає страшна зловіща ніч. Дивно, машина вже не скавучала та не стогнала. На мить здалося, що ніби хтось навмисно витяг його з дому в цю чорну прірву. Сергію зробилося моторошно... Ніби знов якась велетенська брила промайнула за рогом. Виймаючи з кишені зв'язку ключів, він відчув якесь нездорове дзеленькання.

«Уже руки трусяться, – з прикрістю подумав він. – Нічого, завтра знімаю гроші, ввечері віднесу куди треба та забуду про цю дурну пригоду».

* * *

По дорозі до банку Сергій зупинявся, зав'язував шнурка на кросівках, присідав на лавочку з пенсіонерками, озирався. «Мазду» вирішив більше не світити. По телевізору вчора сказали, що з в'язниці втік небезпечний рецидивіст. «От хто зараз полює

на великі гроші». Навіщо він тільки втягнувся в цю авантюру? Ну мітингують, нехай собі мітингують. Йому яка до цього справа... Все! Досить скиглити! Теж мені супермен. Нічого путнього і доручити йому не можна. Портфель міцний, ніхто нічого тобі не зробить.

У банку теж халепа. Таку суму треба замовляти заздалегідь. Леді з акуратною зачіскою підкреслено офіційно промовила, щоб він підійшов до неї завтра. Вона все підготує. І якось прискіпливо на нього подивилася. Що б це мало означати? Якийсь гострий неприємний погляд. Зараз увесь народ поділився на два табори. Підтримують – не підтримують. Хто за, хто проти. А якщо і її діти десь цілодобово мерзнуть на Майдані? Хочуть нову країну. А вона своїми руками видасть величезні гроші на тітушок. Тих, хто на студентів з бітами та балончиками... Але ж банк є банк. Транзакції. Відмовити вона не має права. Тим більш влада регіоналів тут міцна. Та й «північний сусід» поруч. Цікаво, а гроші йдуть саме з Росії, чи все ж у колорадів стане розуму його не підставляти? А за що ж тоді йому така комісія? Аж десять відсотків. Задарма такі гроші не дадуть. Ось і тремти тепер, як осиковий листок. Увечері прийдеться йти до адміністрації, шукати того бандюгу-боксеру – пояснювати, що гроші будуть тільки завтра. Телефонем, сказали, нічого не повідомляти. Там, на площі, його теж можуть взяти на приціл. Та тітушня вже знає, що мають надійти гроші. Чого б вони там стільки часу стояли під дощем, якби не грубі бабки? І один Господь Бог знає, що то за люди. Свої й пограбують. А може, ще й замочать... Спортсмени!

Сергій зайшов додому перевдягнутися. Єви вдома не було. І що вона цілими днями робить? Працювати не хоче. Подружки в неї всі багатенькі. У них або батько, або чоловік, або просто «мілий друг» – усі на потоках сидять. Дівчата знають смак грошей. І вміють їх витрачати. Єва теж до них тулиться. Сумочки, браслетки, шубки... у всьому вони розбираються. Все має бути брендове, з глянцевого журналі, «не дешовка». Нічого, скоро будуть гроші. Єва – та жінка, на яку варто витрачати.

Що це за різкий звук? Сергій загляк на місті. У квартирі ж нікого немає. Здається, на кухні щось гримнуло. Чи хтось намагається пролізти на лоджію... з того боку. Так. Спокійно. Дванадцятий поверх. Яка лоджія? А як вони чіпляють кондиціонери? Спустився

на мотузці – і роби за вікном, що заманеться. Вікно на лоджію відкрите. Вони ж не знають, що грошей ще нема.

Сергій обережно тягне на себе ручку дверей на кухню. Кришка електрочайника відкрилася і стоїть сторчма. Мабуть, замок уже не тримає. Чайник старий. Треба міняти.

Він розслаблено падає на диван. «Спокойствие, только спокойствие». На нього напав нервовий сміх... «Чайник», одне слово – «чайник»! Злякався грошей. Он, розказують, після розвалу Союзу бабки як тільки не вивозили. Ніяких же банків тоді й у думках не було. У плацкартних вагонах, у величезних зашмиганих спортивних сумках, у багажниках «Жигулів», навіть на кравчучках перевозили великі мільйони. І нічого. Не боялися. Вижили. Але не всі... Песимістична посмішка у нього вийшла якась сумна.

* * *

Горикна вже здогадалася, що тут, біля музею, існує якесь високе напруження, нервово поле. Воно відчувалося поруч, у чорній машині, що стояла навпроти. Вернистрий наслав зливу з блискавкою, щоб вона все перевірила. І насправді. Той хлоп'яга за кермом так перелякався, що мало не зомлів. Значить, знервований, неадекватний. І не так важко здогадатися чому. Два дні тому заходив до нього в офіс якийсь чоловік із темною аурую. Поганий чоловік. Не тутешній. Щось замислили вони вдвох.

Гроші, тут задіяні гроші – відчула Горикна ту безшумну течію енергії, що вже тисячоліттями тихими потоками курсує між людей. Скільки в них, у тих грошах, сконцентровано енергії, сподівань, падінь, смертей, тріумфу, скрути... У всіх по-різному. Але загальне для всіх одне: там, де гроші, – там напруга.

Вернистрий вже давно зрозумів плани тих двох діячів. Сергія та його патрона. Їхня мета – залучити до себе більше прихильників-«тітушок», тих, хто може вчасно та професійно вчинити бійку, здійснити рух, вихваляти на камери велику Росію або замислити якісь інші провокації. У повітрі над землею зависло цупко – не випустити Україну з темної орбіти підступного сусіди. Задушити, залити кров'ю паростки свободи. Щоб і гадки не мали про незалежність. З кого ж Росія тоді буде знущатися, якщо Україна

відколеться та попливе собі в дрейф сама? Кого ж вони будуть грабувати, з кого кепкувати, над ким вивишуватимуться? Ні, таке допустити – жах один! Ось і розігрують вони для картинки по телевізору виставу про «русскій мір». Психологи російські знають, як юрбу завести. Бо ж якщо втратять вони свою дурманну велич – то вже й не великий вони народ. Росія на «русскій мір», на запроданців та тітушок ніяких грошей не шкодує. Думає, що Україна в Європу ніколи не потрапить. Але це ми ще побачимо.

«Он яка молодь прекрасна піднялася... – з гордістю подумав Вернистрий, розмірковуючи над останніми подіями у своїй кам'яній печері. – Стоять під снігом, під дощем, пісні співають. Не зйдуть зі свого місця, поки не переможуть». Він таких відчайдушних вже бачив. Ще за часів Січі. Козаки в усі часи вміли битися. Їх големи руками не візьмеш. Не на тих натрапили! Не раз хотіли вороги погубити їхні душі, та всі знали, що запорожці заговорені. Як там писалося про них у тодішніх літописах: «Вот и задумала царица их свести. Но что она им ни делала, а вреда не принесла никакого: пробовала и в арканы уборсати, и в воде вытопить, и бомбами выбить, так нет, и не вбрала, и не вытопила, и не выбила. Схватит он в голую жменю бомбу да и смотрит на нее, а она аж шкварчить, а йому й байдуже. Потом подержит-подержит, поднимет вверх, размахнет-размахнет да и шпурнет меж москалив». Так, були справжні відважні веселі воїни тут, серед духмяних степів та величних рік. І любов свою до цієї землі передали нащадкам!

* * *

Ну, все гаразд. Дама в банківському офісі зустріла його досить стримано, але провела до каси, яка перебувала не в великій залі, а в далекому закутку. Поки віконечко не відчинилося, Сергій розглядав рекламні банківські банери. Можна гроші покласти на депозит, можна відкрити «золоту картку». «Ні, Анталія...» Він втомився, трохи потеплішає – і на моря! Нехай Єва вже вибирає в своїх товстих журналах нового купальника.

Гроші Сергій не рахував. Швидко поклав їх у кейс і натиснув шість клавіш коду. Там, біля адміністрації, рахувати теж не будуть. Така домовленість. Він віддає кейс, набирає на телефоні есемеску

з кодом – і справа зроблена! Його відсоток надійде йому на картку через день. Вони люди чесні – Сергій не сумнівався. Можливо, ще знадобиться від нього якась послуга. Він завжди під рукою. Надійний та передбачуваний.

Сергій зупинив «Мазду» за рогом. Краще трохи пройтися. На всяк випадок краще заплутати сліди. Зараз він прошмигне через маленький провулок зі старими одноповерхівками, потім за вулицею Гоголя вже рукою подати до будинку адміністрації. Там уже чекають на нього. Буде людям радість. Здається, знову дощ збирається. Треба встигнути повернутися. Не змокнути.

Сергій, міцно тримаючи портфеля, перестрибнув через невеличку калюжу, що залишилася після дощу. Але що це? Нога в польоті чомусь сама спрямувала його тіло на великий чавунний люк. Той, відчувши немаленьку вагу, на мить зісковзнув з обіддя, нахилився і відкрив, мов пашу, своє темне нутро. Сергій, щоб утримати рівновагу, широко махнув руками, і тут сталося неймовірне... Кейс вискочив у нього з рук і, прокресливши в повітрі параболу, прямісінько влучив у напіввідкритий люк. Сергій заціпеніло дивився, що відбувається перед його очима. Кейс із грішми летів донизу, а навздогін йому з поривом вітру в люк улучила ще й якась рожева квітка. За мить кришка з залізним грюкотом впала на місце, надійно прикривши собою здобич. Як не намагався Сергій зсунути кришку з місця, руками й ногами тиснучи на обіддя люку, – нічого не виходило. Він з моторошним передчуттям вирішив принести з машини домкрата, а може, знадобиться ще й інший інструмент. У сутінках як на крилах збігав до машини та повернувся в той клятий провулок... але ніякого люку там не було. Вулиця була рівненька.

«Тут узагалі ніколи не було водогону, – подумав Сергій. – У всіх нужники в садках ховаються. Тож де взявся той злощасний люк?» Вечоріло... Починався дощ. Все пливло перед очима. По скронях цівками котився підступний піт. Адміністрація... тітушки-боксери... Крах! Сергій зрозумів, що треба зараз падати в «Мазду» і чимдуж гнати до брата в село на Буковину. Де його ніколи не знайдуть. А Єва? Нехай вибирається сама. За квартиру заплачено ще на місяць. А там щось собі підшукає. Разом з новим покровителем. Сергій криво посміхнувся, вирулюючи на об'їзну дорогу...

У печері перед Вернистрием по річці пропливали однакові мокрі папірці. Вони нікуди не поспішали. Спочатку тихо собі кружляли в затоці, не відаючи, що за хвилину на них чекають грізні мигійські пороги, які підхоплять їх і понесуть у каламутну прірву, в якій вони зникнуть назавжди. О! Ті пороги знають, як ховати всілякі таємниці!

«Ось іще одна маленька перемога, – подумалося Вернистрию. – Маленька, але перемога. Студентам треба допомагати. Хіба вони встоять там самі проти професійних спортсменів з російськими кураторами? Молодь вистоїть, а за ними піднімуться й усі інші. Україні цього разу вже бути міцною. Розпочалося нове століття... і воно буде століттям України!»

Дивлячись на спокійну вечірню воду, Вернистрий неочікувано побачив рожеву квітку, що повільно пропливала перед його очима. «Горикна», – з ніжністю подумав він. Йому згадалося, як вони колись стояли поруч і мріяли побачити кращі часи. Особливо тоді, того страшного дня, коли величні козаки на своїх конях прощалися тут, біля скелі Пугач, зі своєю волею, своєю зброєю, своїм життям. У них на очах вони й попливли у вічність. У «Між часом і морем» усе правдиво сказано було, все саме так: «Тогда собрались они вот тут, где стоит могилка и против нее лежит камень гранит, и с общего согласия решили броситься в реку Буг. Сперва выехал на коне славный кошевой, снял шапку, перекрестился на все четыре стороны, слез с коня, подошел к камню, ударил по нем рукой, и вышла точь-в-точь рука атамана: «Нехай знають, який кошевой у запорожців!»». За ним вискочил есаул... За есаулом – судья, за судьей – писарь, а за писарем уже простые казаки. Все попрощались со светом, посадились на коней и помчались. Впереди летел атаман. Как разыгрался он на коне, как разыгрался, да и вскочил на могилу! А оттуда как разогнался, как разогнался, да на двадцатипятисаженную скелю! А со скели как шарахнется вниз на остров! «Пугу-пугу!..» – да и пошел вместе с конем на дно реки, от коня только след на острове. «Пугу-пугу!» – вскрикнули все остальные казаки и бросились вслед за кошевым. И теперь они где-то плавают под водой, на самом дне Буга-реки. А скеля Пугач

стоит одиноко и уныло смотрит в бесконечную пропасть реву-щей и стонущей реки»...

На площі перед адміністрацією вже було майже порожньо. Кремезні парубки з брутальною лайкою на вустах понатягли на голови каптури та десь розтанули під дощем. Пенсіонери вже звикли, що їх завжди кидають. Ненавидячи один одного, сірою тінню попливли по темних завулках додому. Тільки «смотрящий», кремезний боксер, усе тиснув і тиснув на кнопки телефону, але той безпорадно мовчав.

А на студентському майдані юрба дедалі більшала та більшала. З піснями, промовами, віршами. І молодь, взявшись за руки, голосно скандувала: «Слава Україні!».

Вернистрий у сутінках окинув поглядом інші міста... І скрізь до місцевих майданів тягнулися веселі, розкуті, зі святковими посмішками люди. З кожною хвилиною майдани розросталися, робилися гучнішими, яскравішими.

А ось і Майдан у Києві. Безліч мітингувальників! Світяться ввімкнуті телефони, зі сцени лунає «Вставай, мила моя, вставай!». І мільйонна юрба в одному подиху підспівує Славку Вакарчукові: «Вставай!».

